

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il ומוודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה:	בוקסנבאום	שם פרטי:	וולף זאב
-----------	-----------	----------	----------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:		שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:	
Bokcenbaum		וולף	
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:		מקום לידה (ישוב, מחוז):	
Wolf		סוקולוב - פודולסקי	
שם פרטי של האב: יחזקאל		שם פרטי ושם נעורים של האם:	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):		דורה הוכברג	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז):		שם נעורים של האישה:	
סוקולוב - פודולסקי		פולין	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:		מקום מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ):	
מקצוע לפני המלחמה:		פולין, קייב, סיביר, קזחסטאן	
האם היית בגטאות? אילו ומתי?			
האם היית במחנות? אילו ומתי?			
מקום השחרור:		תאריך השחרור: _ _ / _ _ / _ _	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?	
מקומות/מחנות בדרך לארץ: וצלאר, גרמניה		שם האנייה: נגבה (אם עלה בדרך הים)	
		שנת העליה: 1949	

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

גרנו בסוקולוב. אבא עבד ברכבת. הוא היה קומוניסט. אמא היתה בת של רב והקפידה על כשרות. אבא היה מביא מזון לא כשר הביתה ואמא היתה רעבה. היא קיבלה \$350 מהמשפחה שלה באמריקה ואבא לקח וקנה עגלה. היינו 10 ילדים (אולי יותר). כשיצאנו מפולין מזרחה היינו 8 ילדים. ילדים נוספים נולדו בשנות הבריחה בדרכים. אמא אמרה שהיה לי אח תאום.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסותור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

כשהגרמנים נכנסו אבא קיבל משאית עם שני חיילים וזרקו את כולנו למשאית. הדוד שלי רצה להצטרף אבל אמא איימה שאם יקחו אותו היא תתאבד. הוא לא עלה על המשאית ואחר כך נספה.

נסענו לקייב. שם נפרדתי מדוד ומדודה. אמא רצתה לחזור לפולין וכשהרוסים שמעו הם שלחו אותנו כעונש לסיביר. עברנו נהר (בוקר?) וחייל שדיבר אידיש (כנראה יהודי) אמר שניקח אתנו גם את סבא וסבתא כי הם זקנים. חלק מאתנו עברו בסירות. אבא והאחים הגדולים הלכו מסיביב. הגענו לסיביר. גרנו בצריף עץ ארוך. כל משפחה קיבלה חלק בצריף. קיבלנו מרק דלוח לאכול.

אבא הלך עם שותף לחטוב עצים ביער בעזרת מסור וכגיבור בריה"מ הוא היה זכאי לחצי כיכר לחם ליום והיה מביא לנו אותה לאכול. את העצים העבירו לבניית נובוסיבירסק שכולה בנוייה עץ.

מסיביר נדדנו לקזחסטן, לג'מבול – לא רחוק מטשקנט. היינו בקולחוז. ההורים והאחים הגדולים עבדו. הגיעו אנשים (שבויים?) שלא היו רגילים לעבודה וקפאו. הם היו כח עבודה זול. רעבנו לחם. יום אחד אח שלי פתח את הדלת. נכנסה עז ו"סיפקה" לנו מזון לימים רבים.

אבא רשם אותי לביה"ס. היינו צריכים לתרום בסוף השבוע כסף ובגלל שלא היה לי כולם הרביצו לי ולא רציתי ללכת יותר לביה"ס. אמא לקחה אותי אל המנהל והוא תירץ ואמר שזהו הקומוניזם.

כשעברנו לג'מבול הגיע הזמן של אמא ללדת והיא הלכה ברגל 23 ק"מ לבית החולים. אחרי יום הגיעו חיילים לביה"ח והיה צריך לפנות אותה משם כי לא היה מקום. אחרי שבוע היא לקחה את התינוק לעיר לעשות לו ברית מילה. התינוק בכה והרב אמר לחסום לו את הפה כדי שהנ.ק.ו.ד לא ישמע. הוא שרד ונתנו לו את השם אבימלך. (אחרי שנים רבות פגשנו את אותו מוהל ברמלה...)

היה לנו רע מאוד בג'מבול. אבא לא עבד ואמא הלכה לנקות בתים אצל מכרים ואנחנו, הילדים הקטנים, הלכנו איתה אוחזים לה בשמלה. הציעו לאבא לשלוח את הילדים למוסדות ואמא לא הסכימה בשום אופן ואמרה: שימותו לידי! אבא כעס ועזב את הבית לשבוע ימים.

הבית היה מאוד רעוע, גשם חדר מכל מקום. לא היו לנו בגדים. פעם הלכתי ברחוב אחרי יהודי עד ביתו ואשתו אמרה לו: זה יהודי. הם נתנו לי לישון שם ולמחרת הלכתי לשוק ומצאתי פיתה מקומית. בכל פעם שרציתי לנגוס בפיתה ראיתי את אחד האחים שלי בשוק ונתתי להם גם לאכול.

אחר כך התפרנסתי מקניית שתייה חריפה לנכים שהתקשו לקנות בעצמם. אחר כך מכרתי עיתונים, גנבתי כסף מצוענים – 100 רובל – ונתתי למישהו רובל. קניתי קופייקה - מן מעיל שהיה לי גם שמייכה ועוד שימושים רבים אחרים.

בג'מבול היינו עד תום המלחמה.

**אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):**

תזרנו לכיוון פולין ברכבת שכולה היתה יהודים. כנראה אורגנה ע"י הגיוינט. עברנו את ורשה והגענו ללובלין. האחים הגדולים הלכו לשומר הצעיר. המדריך לקח אותנו לראות את ערימות הנעליים והבגדים של הנספים. משם עברנו לגרמניה למחנה ווצלאר – מחנה מעבר – ושם נולד ב 1947 אחי הצעיר. בינתיים שני האחים הגדולים התנדבו לעלות לארץ ישראל. אחד נתפס ונשלח לקפריסין והגיע יותר מאוחר והשני הגיע לארץ. אחד שירת בחטיבה 7 והשני בגולני. יתר המשפחה עלינו ב 1949. הגענו לחיפה לשער עליה ואחר כך אחי מצא בית ללא חלונות ודלתות בלוד וכולנו עברנו לשם.

**נא ספרי על חיך בארץ
(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):**

אבא היה חולה ולא עבד ורעבנו ללחם. כשהגענו הייתי בן 11 ויצאתי לעבוד לעזור למשפחה. למדתי ברזלנות – בעבודת יד ללא מכשירים כמו היום. העבודה היתה מאוד קשה ועברתי לעבוד בטפסנות בבנין. כל שבוע הבאתי 5 – 6 לירות הביתה. כך עד שהאחים השתחררו מהצבא אם כי גם הצבא סייע קצת. בלוד הכניסו אותי ללמוד בכיתה ד' והיה לי קשה מאוד כי לא למדתי קודם לכן. שלחו אותי לקיבוץ מזרע ואחר כך עברתי לחברת נוער בקיבוץ מענית. שם למדתי והיה לי טוב ומשם הלכתי לצבא לגבעתי. אחרי הצבא חזרתי ללוד. עבדתי קצת ברכבת ישראל ובשנת 1956 ירדתי לבנות את מצפה רמון עם חגי אבריאל שהיה מייסד הקואופרטיב שבנה את מצפה. התגוררתי שם עד 2001 ואז עברתי למודיעין כדי להיות במרכז הארץ בשל בעיות בריאותיות והצורך להיות בקרבת בתי חולים. במצפה רמון התנדבתי לתפקידים רבים והייתי אף שוטר-פקח. נישאתי ונולדו לנו ארבעה ילדים 2 בנים ו2 בנות. הבת הבכורה – חנה – גרה כיום במינסוטה עם 2 נכדים ונין. אחר כך נולדו תאומים אילנה ואילן. אילן חי בארץ. גרושתו והבן חיים בלוס אנג'לס. אילנה גרה בלוד. יניב, הבן הצעיר חי בשיקגו ויש לו 2 ילדים. כל הנכדים שלנו חיים בחו"ל ואני מחכה לביקוריהם בארץ. המשפחה גדולה ומאוד חמה ואני גאה בכולם. שני אחיי הצעירים חיים במצפה רמון ובראשון לציון.